

LIBRIS

We know
books

MOTANUL ÎNCĂLȚAT

și

ALTE POVEȘTI

Charles Perrault

Traducere: **Alexandra Imbrișcă**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERRAULT, CHARLES

Motanul încălțat și alte povestiri / Charles Perrault ;
trad.: Imbrișcă Alexandra. - București : Editura Nicol, 2007
ISBN 978-973-87562-7-4

I. Imbrișcă, Alexandra (trad.)

821.133.1-93-34=135.1

© Editura „NICOL“

Tel./Fax: 021.345.26.52; Tel.: 0723.314.426

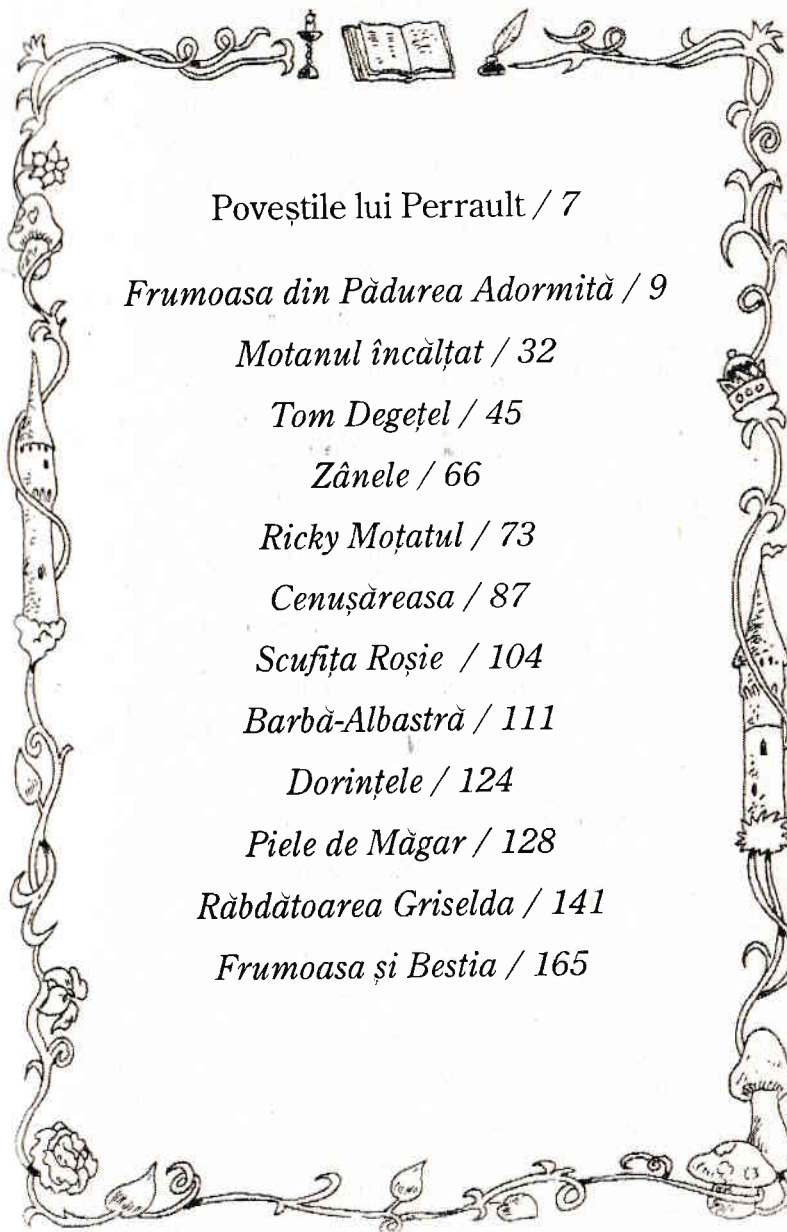
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii NICOL

Traducere: Oana Iuliana Telehoi

Coperta : Mirela TUFAN

Imprimare: Tipografia SHIK & LUCMAN

Str. Nicolae Drăgan, nr. 10, sector 5, București

Poveștile lui Perrault / 7

Frumoasa din Pădurea Adormită / 9

Motanul încălțat / 32

Tom Degețel / 45

Zânele / 66

Ricky Moțatul / 73

Cenușăreasa / 87

Scufița Roșie / 104

Barbă-Albastră / 111

Dorințele / 124

Piele de Măgar / 128

Răbdătoarea Griselda / 141

Frumoasa și Bestia / 165

Poveștile lui Perrault

Primele opt din cele doisprezece povești cuprinse în acest volum sunt scrise de talentatul Charles Perrault. Perrault (1628-1703) s-a bucurat de o mare apreciere în vremea sa, și este cunoscut studenților de literatură franceză pentru rolul important jucat în celebrul „Conflict dintre Antici și Moderni“, ce a preocupat cu mare interes oamenii de litere francezi în ultima parte a secolului XVII. Dar popularitatea sa de azi se datorează în principal scrierii povestirilor tradiționale ca „Poveștile Mamei Mele Gâsca“ sau „Povestiri din Lumea Veche“, și atât timp cât există copii care să asculte captivați povestea Cenușăresei, a Scufiței Roșii și a ștrengarului Motan Încălțat, memoria lui va rămâne vie.

Trei dintre povești, „Dorințele“, „Piele de Măgar“ și „Răbdătoarea Griselda“ sunt rareori incluse în colecțiile operelor lui Perrault, deoarece ele au fost scrise, la început, într-o formă versificată, înflorată și difuză. Acestea sunt reproduse aici în principal prin parafrază, nu prin traducere și nu s-au făcut încercări de a imita ritmul și metrica complexă a operei originale a autorului. Povestea „Răbdătoarei Griselda“ nu este creația lui Perrault, ea fiind folosită anterior de Boccaccio, Chaucer și alții.

Ultima poveste, „Frumoasa și Bestia“, cu toate că nu îi aparține lui Perrault (a fost scrisă de Mme. Leprince de Beaumont [1711-1781]), are un stil similar și o popularitate ce o face demnă de a fi inclusă în această colecție.

Frumoasa din Pădurea Adormită

Odată ca niciodată, trăiau un rege și o regină care erau foarte îndurerați, mai îndurerați decât se poate spune în cuvinte, din cauză că nu aveau copii. Ei au cutreierat toate mările și toate țările, au făcut rugăciuni și pelerinaje, au făcut tot ce se putea, dar fără niciun rezultat. În cele din urmă însă, regina și-a văzut visul împlinit, și când i-a venit vremea a născut o fiică.

S-a ținut un botez mare, și toate zânele din ținut (în total au numărat vreo șapte) au fost invitate să fie nașele micii prințese. Invitația a fost făcută, pentru ca, prin darurile ce aveau să-i fie aduse (după obiceiul zânelor de atunci) prințesa să fie înzestrată cu toate calitățile imaginabile.

Când ceremonia botezului a luat sfârșit, toți oaspeții s-au întors la palatul regal unde s-a ținut un banchet în cinstea zânelor. Mesele au fost aranjate magnific pentru ele și în fața

fiecăreia a fost pusă o casetă din aur pur ce conținea o lingură, o furculiță și un cuțit încrustat cu diamante și rubine. Dar chiar când să se așeze la mese, pe poartă intră o zână mai în vârstă, pe care nimeni nu se gândise să o invite - din cauză că de mai bine de cincizeci de ani aceasta nu își părăsise tur-nul în care trăia, și lumea o credea deja moartă sau vrăjită.

La ordinul regelui, s-a pregătit un loc la masă și pentru ea, dar a fost imposibil să i se ofere o casetă de aur, deoarece numai șapte fuseseră făcute special pentru cele șapte zâne. Bătrâna zână a crezut că a fost dinadins uitată și a început să murmure printre dinți tot felul de amenințări.

A fost auzită însă de una dintre zânele mai tinere care stătea lângă ea. Aceasta din urmă, crezând că mica prințesă ar putea primi un dar răuvoitor, s-a ascuns în spatele unei perdele atunci când invitații s-au ridicat de la masă. Intenția ei era să fie ultima care vorbește, ca să poată, pe cât posibil, să schimbe răul făcut de darul zânei bătrâne.

Zânele au început să ofere daruri prințesei. Cea mai tânără a predestinat ca prințesa să fie cea mai frumoasă ființă din lume, următoarea ca ea să aibă temperamentul unui înger, a treia să facă totul cu o grație uimitoare, a patra ca ea să danseze perfect, a cincea să cânte ca o privighetoare, și a șasea să poată cânta la orice instrument cu un talent neegalat.

Acum fu rândul zânei cele bătrâne. Dând din cap dezaprobat, ca semn al disprețului și nu din cauza vârstei, ea a hotărât ca prințesa să se înțepe la deget cu un fus și să moară din această cauză. Invitații s-au cutremurat la auzul acestui dar îngrozitor. Toți ochii s-au umplut de lacrimi. Dar chiar în acel moment, zâna cea tânără a apărut de după perdea.

– Liniștește-te Majestate, a strigat ea, fiica ta nu va muri. E adevărat că puterea mea nu este destul de mare pentru a desface tot ce a rostit semena mea mai în vârstă: prințesa se va înțepe, e adevărat cu un fus, dar în loc să moară, ea va cădea într-un somn adânc ce va dura o sută de ani. Într-un final, fiul unui rege va veni să o trezească.

Pentru a evita nefericitul destin prezis de zâna cea bătrâna, regele a dat imediat un decret, interzicând tuturor să folosească sau să țină în casă fusuri de orice fel, pedeapsa fiind moartea.

Pe când fata avea cincisprezece sau șaisprezece ani, regele și regina fiind plecați,

prințesa se plimba prin castel și urcând la etaj, din cameră în cameră, a ajuns într-un pod din vârful turnului, unde o servitoare bătrână stătea singură cu furca de tors, torcând în liniște. Buna femeie nu auzise nicio dată de decretul regelui care interzicea folosirea fusului.

– Ce faci aici, bună femeie ? întrebă prințesa.

– Uite, torc, copila mea frumoasă, îi răspunse femeia nerecunoscând-o pe fată.

– Oh, ce distractiv! Se bucură prințesa... Cum faci ? Lasă-mă să încerc să văd dacă pot să torc și eu la fel de bine.

Din cauză că era prea entuziasmată, puțin cu capul în nori, puțin neatentă, dar și din cauza prezicerii zânei cele bătrâne, cum a pus mâna pe fus, prințesa s-a înțepat și a căzut într-un leșin profund.

Cuprinsă de panică, buna doamnă a strigat după ajutor. Din fiecare colț al castelului au venit repede servitorii la prințesă. Au stropit-o cu apă pe față, au frecat-o cu mâinile umede și au dat-o pe tâmpile cu Esență Regală din Ungaria. Dar nimic nu a readus-o la viață.

Când regele, abia întors la palat, a ajuns în pod, atras de toată agitația, și-a amintit de profeția zânei. Fiind sigur că ceea ce se întâmplase era inevitabil, căci zânele îi spusese că

așa avea să fie, el a ordonat ca prințesa să fie dusă în cea mai frumoasă cameră din palat și întinsă pe un pat brodat cu aur și argint.

Dacă ai fi văzut-o ai fi crezut că e un înger. Somnul ce o cuprinsese nu-i răpise minunata înfățișare. Obrajii ei erau ușor îmbujorați, iar buzele ei roșii ca mărgeanul. Ochii ei erau într-adevăr închiși, dar puteai să-i auzi respirația ușoară, semn că nu era moartă. Regele a cerut să fie lăsată în liniște până va veni vremea ca ea să se trezească.

Când prințesei i s-a întâmplat teribilul accident, zâna cea bună, care îi salvase viața condamnând-o la un somn de o sută de ani, se afla în regatul Mataquin, doisprezece mii de leghe depărtare. Ea a fost anunțată imediat de un pitic care avea o pereche de cizme fermecate cu care putea să parcurgă șapte leghe dintr-un singur pas. Zâna a plecat imediat, și într-o singură oră, carul ei de foc tras de draconi putea fi zărit apropiindu-se.

Regele a întâmpinat-o pe zână, și aceasta a fost de acord cu toate pregătirile făcute de el. Cum era înzestrată cu darul previziunii, ea și-a dat seama că atunci când prințesa va fi

readusă la viață, va fi nefericită să se trezească singură - singurică în vechiul castel. și iată ce a făcut :

A atins cu bagheta sa pe toți (în afară de rege și regină) cei care se aflau în castel - guvernante, domnișoare de la curte, viitoare doamne de curte, domni, ofițeri, ospătari, bucătari, ajutori de bucătari, curieri, gârzi, portari, paji, lachei. Apoi a atins cu bagheta și toți caii din grajduri, și grăjdarii lor, și bulldogii mari din grădină, și pe micul Puff, câțelul preferat al prințesei, care se culcase lângă stăpâna sa. În momentul în care îi atingeau, toți cădeau într-un somn adânc, urmând să se trezească o dată cu stăpâna lor. Ei toți aveau să fie mereu pregătiți să stea la dispoziția prințesei, oricând s-ar trezi ea. Până și scânteia din foc, și focul însuși adormiră. Totul a fost făcut într-un singur minut, pentru că zânele își fac repede vrăjile.

Apoi regele și regina și-au sărutat copilul mult iubit și fără să o trezească au părăsit castelul. S-au dat mai multe decrete care interziceau curioșilor să se apropie, dar aceste avertizări nu au fost cu adevărat necesare

pentru că în mai puțin de un sfert de oră o mulțime de copaci, mici și mari, cu crengi împletite și ghimpi, au crescut în jurul castelului, astfel încât nimeni nu s-a mai putut apropia de el. Se mai puteau vedea doar turnurile înalte, dar de la o distanță foarte mare. Zâna, prin magia ei, a făcut în așa fel încât, atât timp cât prințesa avea să doarmă, ea să nu fie deranjată de privirile curioșilor.

O sută de ani mai târziu tronul revenise unei alte familii decât cea a Prințesei Adormite. Într-una din zile, fiul noului rege a pornit la vânătoare și a văzut de la distanță niște turnuri înalte în mijlocul unei păduri mari și dese, și a întrebat care era povestea lor. Ajutoarele sale de vânătoare i-au dat mai multe răspunsuri, spunându-i mai multe povești pe care le auziseră. Unii spuneau că bătrânul castel era bântuit de fantome, iar alții că vrăjitoarele din zonă petreceau acolo. Povestea cea mai des întâlnită era că, în castel, locuia un căpcăun care prindea toți copiii pe care îi întâlnea, îi ducea acolo și îi devora, și deoarece el era singurul care își putea croi